

Arrest

nr. 151 120 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 2 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In een enig middel voert de verzoekende partij een de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikelen 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Waar de verzoekende partij stelt dat niet omtrent haar integratie, haar langdurig verblijf, haar taalkennis, het schoollopen van de kinderen en de afwezigheid van een Belgische ambassade in Albanië gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, mist dit betoog feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk omtrent voormelde elementen gemotiveerd. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen en duidelijk heeft gemaakt om welke reden deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad laat tevens gelden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet ‘verder’ te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing ‘het waarom’ of ‘uitleg’ dient te vermelden. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij de duur van haar verblijf, haar talenkennis, haar sociale integratie en haar werkbereidheid als elementen ten gronde aangehaald heeft. Daar de aanvraag onontvankelijk verklaard werd, diende de verwerende partij niet verder omtrent deze elementen te motiveren. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om voor het nemen van de bestreden beslissing duidelijk haar buitengewone omstandigheden, met name de elementen waardoor de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend, aan de verwerende partij mee te delen.

De verwijzing naar een arrest van 20 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet hieraan geen afbreuk, daar de verzoekende partij zelf aangeeft dat voormeld arrest betrekking heeft op de “ongegrondheid van een beslissing.” Met betrekking tot het schoollopen van de kinderen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat “Er wordt geargumenteed dat haar kinderen gedurende die periode school hebben gelopen, ten bewijze waarvan schoolbewijzen voor de schooljaren 2013-2015 worden

voorgelegd, en dat zij nu het risico lopen dat het schooljaar onderbroken wordt, waarbij verwezen wordt naar 2 arresten (RVS arrest 121 928 en RW arrest dd. 11.12.07). Uit de voorgelegde stukken kan afgeleid worden dat de scholing pas een aanvang nam na de weigering inzake de eerste asiel procedure en het verstrijken op 25.10.2012 van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dat daarop volgde. Zodoende wil de verzoekster de Belgische overheid voor voldongen feiten plaatsen, wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Ze verbleef verder op illegale wijze in ons land en probeerde haar verblijf te rekken door tevergeefs nieuwe asiel procedures op te starten, waarbij ze het schoolbezoek van haar kinderen bewust liet plaatsvinden in deze precare situatie. Uit een dergelijk verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van haar verblijfstoestand. Bijgevolg, dat haar kinderen schoolplichtig zijn, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een onderbreking van het schooljaar zou inhouden, is op zich niet buitengewoon en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De schade waarop de betrokkene zich beroept, heeft zij enkel aan zichzelf te wijten door geen gevolg te geven aan de 3 bevelen die haar reeds betekend werden. De betrokkene brengt trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De scholing in België was slechts een tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van haar opeenvolgende asiel procedures. Het feit dat de kinderen in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringen die al aan haar betekend werden." Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk op de aangehaalde elementen geantwoord heeft. Door te verwijzen naar arresten van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerlegt de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet. In casu laat de verzoekende partij immers na aan te tonen waarom haar kinderen in het land van herkomst geen onderwijs kunnen volgen. In het arrest van 11 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers aangetoond dat de kinderen de taal van het land van herkomst niet spraken. In casu wordt een dergelijk bewijs niet aangebracht. In het arrest van de Raad van State met nummer 121 928 werd uiteengezet dat de verwerende partij reeds sinds 27 augustus 2001 op de hoogte was van het schoollopen van de kinderen en lange tijd gewacht heeft vooraleer een beslissing te nemen met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. In casu werd de aanvraag ingediend op 30 oktober 2014 en werd op 12 februari 2015 een beslissing genomen. Bijgevolg is de situatie van de verzoekende partij niet vergelijkbaar met de situatie van verzoekers in het arrest met nummer 121 928 van de Raad van State.

Waar de verzoekende partij stelt niet werd gemotiveerd omtrent de afwezigheid van een Belgische ambassade in Albanië, waardoor zij zich dient te richten tot de ambassade van België in Sofia (Bulgarije), wijst de Raad er wederom op dat in de bestreden beslissing hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd werd. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze niet over de middelen beschikt voor logement en voeding. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zich geen reisdocument zou krijgen om zich naar Sofia te verplaatsen. Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet in concreto weerlegt door de verzoekende partij. Haar betoog mist ook feitelijke grondslag.

Tot slot geeft zij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de door hen aangehaalde elementen om hun verblijf te regulariseren genegeerd werden. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is gelet op hetgeen voorafgaat.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 11 juni 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat haar voornaamste punt van kritiek erin bestaat dat de verwerende partij niet motiveert waarom haar intentie om te vermijden dat een schooljaar wordt onderbroken geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Voor het overige stelt zij te volharden in haar verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 11 juni 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus heeft kenbaar gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting benadrukt dat de verwerende partij niet motiveert waarom haar intentie om te vermijden dat een schooljaar wordt onderbroken geen buitengewone omstandigheid kan vormen en voor het overige volhardt in haar verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat in de beschikking van 2 juni 2015 uitdrukkelijk wordt gewezen op de motivering in de bestreden beslissing omtrent het schoollopen van de kinderen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit voormelde motivering duidelijk waarom de verwerende partij het schoollopen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard heeft. Voorts wordt er in de beschikking van 2 juni 2015 ook op gewezen dat de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt en wordt uiteengezet dat de situatie van de verzoekende partij niet gelijkaardig is aan de situatie in de arresten die ze in haar verzoekschrift aanhaalt. Op al deze elementen van de beschikking gaat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting niet in. Door louter een aantal elementen van haar verzoekschrift te beklemtonen waarop in de beschikking uitdrukkelijk geantwoord werd, maar geen concrete opmerkingen te maken omtrent de beschikking van 2 juni 2015 en voor het overige te volharden in haar verzoekschrift, maakt de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk dat de beschikking onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 2 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS